

Erfaringerne fra vort Broderland Norge til Grund, vil man kunne vente, at 30 pCt., altsaa 800 Personer, hvert Aar vil komme til at nyde godt af denne Bestemmelse. For disse 800 Personer betyder dette altsaa Forskellen mellem at gaa som en ustraffet Person og at gaa som en straffet Person. Vi vide jo alle, at det, det kommer an paa ved disse mindre Straffe, er ikke saa meget Straffens Udtaaelse — den betyder i og for sig grumme lidt — som den Dom fra den offentlige Menings Side, der knytter sig dertil. Nu dømmes ganske vist ikke alle disse 800 Personer for Handlinger, der ere vanærende i den offentlige Mening, men det er dog det overvejende Antal af dem, saa at man kan regne, at et Antal af 600 Personer, som nu hvert Aar blive dømte for at have begaaet en i den offentlige Mening vanærende Handling, og som ere stemplede i deres Medborgeres Mening paa denne Maade, hvis de ikke ved Benyttelse af Benaadningsretten kunne blive fri derfor, ville kunne beholde deres borgerlige og offentlige Rettigheder og beholde deres Medborgeres Agtelse, hvis denne Lov nu vedtages. Man kan sige, at det er underligt at tale om, at de beholde deres Medborgeres Agtelse. Men, mine herrer, det er ganske rigtigt, hvad jeg en Gang læste i „Social-Demokraten“, at hvad der berører dem deres Medborgeres Agtelse, er ikke det, at de have gjort noget forkert, men det, at de ere tagne i det og straffede for det. Saaledes som Menneskene nu en Gang ere, vil det, at Lovgivningen siger til Dommerne: I kunne anvende en betinget Straffedom, og Dommerne saa i det enkelte bestemte Tilfælde bringe denne Regel til Anvendelse og sige: Du skal ikke straffes, men beholde dine borgerlige Rettigheder, føre til, at Publikum, Offentligheden faar et andet Syn paa den vedkommende Person. De Mennesker, der have menneskelig Medfølelse, skulle betænke sig to Gange, før de direkte eller indirekte standse et Lovforslag, der har et Indhold af denne Beskaffenhed. Jeg gad dog egentlig vide, hvor meget det til syvende og sidst betyder, om disse 30—40 grove Voldsforbrydere skulle idømmes Forbedringshus alene eller Forbedringshus og Tvangsarbejde i Forbindelse med 27 Slag Prygl, i Sammenligning med, at 600 Mennesker kunne beholde deres Medborgeres Agtelse. Mine herrer, jeg tror, at det for en ædruelig Betragtning, selv under Valgkampagnen, vil blive erkendt, at her have

vi denne Lovs Kærnepunkt. Naar den ærede Justitsminister antyder, at hvis dette Lovforslags formildende Bestemmelser ikke bleve vedtagne, kunde man trøste sig med, at Benaadningsretten var der, vil jeg sige, at for mig er dette kun en ringe Trøst, saadan staar Lovforslaget. Den, der vil se ædrueligt og nøgternt paa det, vil se paa disse Prygl, der tildeles Voldsmændene, som et mindre Tab, og se paa den anden Bestemmelse om de betingede Straffedomme, som Hovedbestemmelser, og hvis han har Hjertet paa det rette Sted — for til syvende og sidst er det Følelserne, der ere de afgørende —, vil han forstaa, at det er Bestemmelsen om de betingede Straffedomme, der er Hovedbestemmelsen i denne Lov.

Vi komme da til det næste Punkt. Hvad kan det egentlig hjælpe, at der, som det fra alle Sider er sagt — det erkender jeg med Tak — er store og gode Fremskridt i denne Lov, thi min Samvittighed, siger Politikeren, forbyder mig sammen med dette Fremskridt at tage mod noget, som kan betragtes som ringere end det bestaaende. Jeg maa tilstaa, at hvis dette er rigtigt, har jeg hidtil kun haft et mangelfuldt Begreb om Politik. Naar en Politiker, der er betydelig større end det ærede Medlem for Æbeltoft (Neergaard) — hvem jeg sætter megen Pris paa som Politiker, ellers vovede jeg ikke denne Sammenligning —, naar afdøde Bismarck har sagt, at i Politik gælder: do ut des, jeg giver, for at du skal give. . . (Afbrydelse af Sabroe). Jeg vil bede det ærede Medlem for Aarhus Amts 2den Valgkreds (Sabroe) om at afholde sig fra Forstyrrelser.

Formanden: Jeg maa anmode den ærede Taler om ikke at føre Samtaler med Medlemmerne.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Sveistrup): Men saa vil jeg henstille til den ærede Formand at formaa Medlemmerne til ikke at forstyrre mig. (Afbrydelse af Sabroe). Ja, det ærede Medlem spurgte, om Bismarck holdt paa Pryglene, og det kommer aldeles ikke denne Sag ved. — Altsaa jeg vender tilbage til min Tanke. Naar det er rigtigt, og det ville vel praktiske Politikere ikke falde paa at benægte, at i praktisk Politik maa man undertiden give noget for at opnaa noget, er det klart nok, at idet man giver noget, gaar man ind paa noget, der efter ens egen Opfattelse er ringere, et Minus, man helst vilde være fri for. Men hvis dette